

Lunder Taarbensen

Görstad.

En Nye Vise om den
ulykkelige Houdelse
... i Aaret 1779 den
12te April, da Frende
Beödre paa Ld. Fålstad
paa Tuder-fen reiste i
Baad til Sængen, paa =
kon den et stærke Nys
[etc. etc].

[Thyem 1779].

V box 31:908

En
Nye Biise,

om den

ulykkelige Hændelse,

Som tildrog sig i Aaret 1779

den 12te April,

da

Trende Brødre fra Gaarden Julstad
paa Jnder-Den reyste i Baad til Saugen,
paakom dem et stærk Beyr, som hvelvede
Baaden, hvorved den Eene af dem kom
bort, men de Tvende bleve reddede og
kom med Livet tilbage;

Hvilket Biisen udsørligen beretter.

Sammensat af en Ungkarl ved Navn

Gunder Taarber, en Gjørstads.

Singes med Melodien:

Jesus føde Hukommelse, &c.

Trykt i samme Aar.

[Thiem 1779]

V box 31:908

1.

Det sig i Nar tildraget har,
At trende Brodre, som her var:
De reyste ud fra Landet fort;
Deraf den Eene han kom bort.

2.

De Brodre, i een Baad, var Tre,
En Ladning Tommer havde de,
Og tænkte sig til Saugen hen;
Men Guld han tænkte andet igien.

3.

Da de til Sunden seylet frem,
Opreyste Guld en Storm saa slem,
Der kom Nord-Vest en heftig Vind,
Den kringlet Baaden om gesvind.

4.

De Tvende raabte inderlig:
Den Tredie bad dem tie stil,
Og sagde: see her Dødsens Bud,
Ach Herre Jesu! hielp os nu!

5. Han,

948.43

5.
Han, som der ynkelig omkom,
Bad da til Gud saa hiert'lig om,
At der dog komme en tilsted',
Som kand fortæll' Omstændighed.

6.
Det var om Aftenen saa seent,
De blev af Beyret saa omspendt,
Og kom paa Hvelvet alle Tre,
Da ingen Redning var at see.

7.
De alle Tre paa Hvelvet laae,
Indtil om Morgen, Hannen gaes;
Da kom en Størtning meget stor,
Som tog da bort den ældste Broer.

8.
Det var en meget Ynk at see,
En Broder her saa skulde døe;
De saae ham Sanger to og tre,
Men ingen Redning kunde see.

9.
De Tvende nu paa Hvelvet sad,
Med Graad og Bøn inderlig bad;
Gud kom med Hielp, lod Baaden frem
Oppaa et Bierg, som reddet dem.

10. I som

10.
I som nu hans Forældre er,
Og havde eders Søn ret licer,
Skulde see ham at drage hen,
Men ikke komme meer igien.

11.
Han var og en, som vel forstod,
Sin Konges Tjenest' gjorde god;
Men nu maa han da ligge der,
Og skal ey presentere her.

12.
Han var af et Cavallerie,
Nu har han udtient og er frie;
Han fik sin Afsked i en Hast,
Og Gud gav ham et ærlig Pas.

13.
Jeg har og hørt af en og hver,
At alle var hans Venner her;
Gud har og elsked ham tillyg',
Og tog ham i sit Himmerig.

14.
Og I hans Moder! da den Dag,
Som havde været lang Tid svag,
Skulde nu faae den Harm og Bæe,
At han blev iblandt Fiskene.

15. Det

15.
Det skal I ikke sørges ved,
Lad kun der Kroppen ligge ned!
Ehi Guld, som gav ham Sielen, har
Den nu alt udi sin Forsvar.

16.
Det havde seet meer håderlig,
At han haft ligget hiemme Ligg,
For hans Forældre, Sødskende
Og alle hans Anvørende.

17.
Men Guld, han vilde have saa,
At saadant skulde for sig gaae;
Os til Exempel skulde skee,
Ved saadanne en Hendelse.

18.
I sørgelig Forældre,
Som ere nu bedrovede,
Guld styrke eder i Jer Dval,
Som nu uddrak den suure Skaal!

19.
Han kommer ikke meere her,
Guld give, at vi komme der!
Han vandt Striden ved Bøn og Troe,
Og er nu vist i evig Roe.

20. D!

20.
O! at nu alle og enhver,
Vil estertænke det i sær:
Guld har dog vist den Ungdom kær,
Som han nu taer fra Verden her.

21.
Her er saa vanskelig en Tid,
For Ung og Sammel at leve i,
Med Sladder, Snak og Sierning slem,
Som gaaer i Verden gandske frem.

22.
Vor Herres egne Ord saa er:
Vi skal vor Næste have kær;
Ham være troe og staae ham bie,
Dertil ogsaa vor Siende.

23.
Naar jeg vil regne nær og lang,
Dumkom ser Baader samme Gang;
Nogle blev reddet af den Nød,
Men største Deelen blev dog død.

24.
De arme Folk maa fare hen,
For stor Credit, som er hos dem;
De taer nu Brød fra egen Mund,
For at besætte Gaard og Grund.

25. Guld